

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2018. február hó 21. napján megtartott fellebbezési nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T T:

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2016. november hó 8. napján kihirdetett **13.B.346/2016/25.** számú ítéletének fellebbezések folytán felülbírált részét megváltoztatja az alábbiak szerint:

A számvitel rendje megsértésének büntettét **folytatólagosan** elkövetettnek, és az 1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés a) és b) pontja, és a **(4) bekezdés b) pontja szerint minősíti.**

A vagyonekobbzás összegét **98.898.000,-** (kilencvennyolcmillió-nyolcszázkilencvennyolcezer) forintra **mérsékli.**

A vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült - helyesen - 262.785,- (kettőszázhatvankettőezer-hétszáznyolcvanöt) forint bűnügyi költségből 197.125,- (százkilencvenhétezer-százhuszonöt) forint megfizetésére kötelezi.

Mellőzi az első fokú ítélet bevezető részéből a 2015. szeptember 29-i tárgyalási napra történő utalást.

Egyebekben az első fokú ítélet fellebbezések folytán felülbírált részét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az elsőfokú bíróság I.rendű vádlott neve vádlott bűnösségét az 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Btk.) 310. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (4) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettében, a régi Btk. 276. §-a szerinti folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében, a régi Btk. 289. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő számvitel rendje megsértésének büntettében, valamint a régi Btk. 290. § (1) bekezdés a) és d) pontja, és a (3) bekezdése szerint minősülő csődbűncselekmény büntettében állapította meg. Ezért halmazati büntetésül 4 év börtönbüntetésre, 4 év közügyek gyakorlásától és 4 év a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy a vádlott legkorábban a börtönbüntetés háromnegyed részének a letöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A vádlottal szemben 135.984.000,- forint erejéig vagyonekobbzást rendelt el. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről. Az eljárás során felmerült bűnügyi költség összegét 205.660,- forintban állapította meg, melyből 140.000,- forint megfizetésére kötelezte a vádlottat, 65.660,- forintról

akként rendelkezett, hogy az az állam terhén marad.

Az első fokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

Az ügyész a vádlott terhére a szabadságvesztés büntetés súlyosítása, és a vagyonekbevételek összegének felemelése, a vádlott védője elsődlegesen a vádlott felmentése, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.478/2016/2-II. számú átiratában indítványozta, hogy az ítélőtábla szerezzé be a NAV Békés Megyei Igazgatóságától az **kft neve1** Kft. bevallásainak utólagos ellenőrzése nyomán hozott határozatát. Az ügyben a Be. 353. § (1) bekezdése alapján rendeljen el bizonyítást, az ügyet a Be. 363. § (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalásra tűzze ki, amelyen a NAV határozatot ismerteti. Erre - az ügyészi álláspont szerint - a tényállás megállapítása és a vagyonekbevételek alkalmazhatósága szempontjából van szükség. Az ügyészi fellebbezést azzal a kiegészítéssel és módosítással tartotta fenn, hogy mellőzte az első fokon eljáró ügyésznek a vagyonekbevételek összegének megemelésére vonatkozó indokolását, egyúttal indítványozta a vádlott cselekményének további 1 rb. számvitel rendje megsértése büntetékénti minősítését azzal, hogy annak jogszabályi alapja helyesen a régi Btk. 289. § (1) bekezdés a) és b) pont, (4) bekezdés b) pontja.

A vádlott védője fellebbezését írásban részletesen indokolta, azt kiegészítette azzal, hogy harmadlagosan az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozza. A felmentés körében arra hivatkozott, hogy a védelem által kiállított bevételi és költségnyomok jelentős részben fiktívek voltak, amelyek mögött valós gazdasági esemény nem történt, tehát olyan bevételek utáni fizetendő adót csökkentett a befogadott fiktív számlákkal, amely bevételek ténylegesen nem realizálódtak gazdasági értelemben, így a költségvetést valós kár nem érte. Érvéle szerint abból, hogy a számlák jelentős része fiktívnek minősült, nem lehet következtetést levonni arra, hogy a fennmaradó számlák mögött valós gazdasági esemény történt. A csődbűncselekménnyel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy nem nyert kétséget kizáró módon bizonyítást az, hogy védelem a pénzfelvételek idején tudott a felszámolási eljárás jogerős elrendeléséről. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet felismerése nem a felszámolási kérelem kézhez vételétől függő időpont, hanem egy szakértői úton meghatározható közgazdasági fogalom.

A védő a fellebbezése indokolásában rámutatott az első fokú ítélet azon ellentmondására, mely szerint az elsőfokú bíróság a csődbűncselekmény értékelése körében azt állapította meg, hogy a **kft neve2** Kft. gazdasági társaságtól származó árbevétel valótlán lehet két számla esetében, ugyanakkor e számlák összegét is figyelembe vette az adócsalás büntetése elkövetési értékének meghatározásakor.

Az enyhítésre irányuló fellebbezés körében indítványozta mellőzni az adócsalás elszaporodottságának súlyosító körülménykénti értékelését. Egyúttal további enyhítő körülményként kérte figyelembe venni az igen jelentős, elévülési időn túli időmúlást.

A vagyonekbevételekkel illetően arra hivatkozott, hogy a vádlott ehhez alkalmas vagyonnal és jövedelemmel nem rendelkezik.

A másodfokú bíróság az ügyészi indítványt alaposnak tekintve, a Be. 353. § (1) bekezdése alapján bizonyítást rendelt el, melynek keretében beszerezte a NAV Békés Megyei Igazgatóságától az **kft neve1** Kft. bevallásainak utólagos ellenőrzése nyomán hozott adóhiányt megállapító és

megfizetésére kötelező határozatát. Ezt a Be. 363. § (2) bekezdés b) pontja szerint kitűzött tárgyaláson ismertette.

A vádlott védője indítványozta a határozat alapjául szolgáló adóhatósági iratok beszerzését is, mely indítványt az ítélet táblája - a később kifejtendőkre tekintettel - elutasította.

A bizonyítás felvételét követően az ügyész perbeszédében az ítéletében írtakat fenntartotta azzal, hogy a NAV adóhiányt megállapító és annak megfizetésére kötelező határozatára figyelemmel a vagyonekbevételek összegének 34.293.000,- forinttal történő csökkentésére tett indítványt. Indítványozta a tényállás kiegészítését az elkövetés időpontjával és helyével, valamint azzal, hogy a vádlott 2010. üzleti év zárásakor nem készített beszámolót. Kifejtette, hogy a keretjogszabályok megjelölését az elsőfokú bíróság a tényállásban tüntette fel az ítélet indokolása helyett. Egyebekben az első fokú ítélet tényállását megalapozottnak, a vádlott bűncselekményeinek minősítését helyesnek tartotta, a számvitel rendje megsértése büntetetténe kivételével. E körben arra hivatkozott, hogy az üzleti évek számához igazodik a bűncselekmény rendbelisége, ezért az 2 rb. bűncselekményt valósít meg, hiszen a vádlott 2010-ben csak részben tett eleget bizonylatolási fegyelemnek, 2011-ben azonban ilyen már egyáltalán nem végzett. Tekintettel arra, hogy ezzel a magatartásával a vagyoni helyzetének áttekintését, ellenőrzését megghiúsította, cselekménye a régi Btk. 289. § (1) bekezdés a) és b) pontja, valamint a (4) bekezdés b) pontja szerint minősül.

Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a bűncselekmény elkövetési időpontja ellenére azt állapította meg, hogy az akkor hatályban lévő anyagi jogszabályok nem tartalmaztak középértékre vonatkozó rendelkezést a büntetés kiszabása körében. Ilyen rendelkezés hatályban volt, és a halmazati szabályokra is figyelemmel, a büntetés kiszabásánál irányadó középérték hét év szabadságvesztés. Az ügyészi álláspont szerint - figyelemmel a mellőzni indítványozott enyhítő körülményekre is-, a vádlottal szemben a büntetés alsó határát lényegesen meghaladó, a középértékhez közelítő, de azt el nem érő szabadságvesztés kiszabásával érhetőek el a büntetési célok.

A vagyonekbevételek körében kitért arra is, hogy az elsőfokú bíróság téves álláspontot foglalt el, amikor az adóhatósági határozat ellenére kötelezte a vádlottat vagyonekbevételek megfizetésére. Az adóhatósági határozatban megállapított adóhiányra figyelemmel 101.691.000,- forintban indítványozta megállapítani vagyonekbevételek összegét.

A vádlott védője fenntartotta az írásban benyújtott fellebbezési indokolásban írtakat. Utalt a vádlottal szemben folyamatban lévő többi büntetőeljárásra is azzal, hogy a vádlott lényegében „számlagyárosként” működött, tevékenységéből jelentős jövedelme nem származott. A védő álláspontja szerint a többszörös halmazat és az üzletszerűség együttes megállapítása a kétszeres értékelés tilalmába ütközik. A tartási kötelezettséget illetően kitért arra, hogy a vádlott ennek előre eleget tett.

A hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezés körében arra hivatkozott, hogy az első fokú ítélet tényállása megalapozatlan, mert a tényállás nincs felderítve. Így az elsőfokú bíróság nem vett fel bizonyítást arra, hogy a vádlott gazdálkodásának megvoltak-e a szükséges anyagi és személyi feltételei. Bár az elsőfokú bíróság mindent megtett, hogy a **kft neve** Kft. esetében is a két vitatott számlát illetően felderítse a tényállást, a nyomozás hiányosságai miatt erre a bírósági eljárásban már nem kerülhetett sor.

A másodfokú bíróság az ügyész fellebbezését ítélte részben alaposnak.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva - a Be. 348. § (2) bekezdésben írt korlátok között, tekintettel arra, hogy az első fokú ítélet felmentő rendelkezése első fokon jogerőre emelkedett -, az első fokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint folytatta le. Az eljárás többszöri felfüggesztésével igyekezett mindazon bizonyítékot beszerezni, ami a tényállás alapos és hiánytalan, a valóságnak megfelelő tisztázásához szükséges volt. Elmulasztotta azonban beszerezni a NAV adóhiányt megállapító és annak megfizetésére kötelező határozatát, aminek a vagyonekbevonás alkalmazhatósága szempontjából van jelentősége. Egyebekben helyesen járt el, amikor a védelem további bizonyítási indítványait elutasította. A bíróságnak nem feladata, hogy a vádlottnak a szinte az egész országra kiterjedő számlázási és adóelkerülési gyakorlatát egy eljárásban bírálja el. Az ügyek egyesítése akkor indokolt, ha a vádlotti magatartások a folytatlagossággal vagy más törvényi egység körébe tartoznak. A másodfokú eljárásban sem volt lehetőség a vádlott ügyeinek egyesítésére, tekintettel arra, hogy a később indult ügyben terhére az ügyész nem jelentett be fellebbezést.

Az ítélet tábla nem tartotta szükségesnek további bizonyítás felvételét, és az adóhatóságnak az adóellenőrzés során tett megállapításainak beszerzését, figyelemmel arra, hogy a büntető bíróságot az egyéb hatósági eljárásban tett megállapítások nem kötik, a tényállást önállóan állapítja meg.

Az elsőfokú bíróság az általa kellő mélységben és terjedelemben felvett bizonyítás alapján túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, amit a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva, a rendelkezésre álló iratok alapján a következőkkel egészített ki, illetőleg helyesbített:

A vádlottal szemben a Gyulai Járásbíróság 9.B.449/2011/81. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztést 2015. augusztus 13. napján kell kitöltöttnek tekinteni.

A Gyulai Törvényszék 14.B.38/2015/51. számú ítélete a Szegedi Ítélet tábla Bf.II.270/2016/7. számú ítéletével 2016. október 6. napján jogerőre emelkedett. A másodfokú bíróság a vádlottat az ellene adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés 1. fordulat, (3) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette. A számvitel rendje megsértésének vétségeként értékelt cselekményét számvitel rendje megsértésének büntetteként [1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés b) pont] minősítette. A börtönbüntetést 3 év 6 hónapra, a közügyektől eltiltást 4 évre, a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltást 5 évre súlyosította.

A Szegedi Törvényszék 2017. november 22. napján kihirdetett 7.B.471/2015/134. számú nem jogerős ítéletével a vádlottat bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette és más bűncselekmények miatt halmazati büntetésül 9 hónap, - végrehajtásában 1 év próbaidőre felfüggesztett - börtönre és 2 év gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra ítélte.

A vádlottal szemben a Gyulai Törvényszéken 13.B.365/2016. szám alatt indult büntetőeljárásban az ügyet új számra iktatták, és a törvényszék 13.B.156/2017/15. szám alatt az ügyben ügydöntő határozatot hozott. Az eljárás a Szegedi Ítélet táblán Bf.61/2018. szám alatt van folyamatban, a határnap 2018. június 20. napja.

Az ítélet tábla kiegészítette a tényállás I/a. pontját azzal, hogy a vádlott az **kft neve** Kft. negyedéves adóbevallásait a cég székhelye szerint illetékes Békés Megyei Adóhatósághoz nyújtotta be.

A tényállás e részét kiegészítette azzal is, hogy a bűncselekmény elkövetési ideje: 2009. IV. negyedévéől 2011. június 20. napjáig tartott.

A 6. oldal második táblázatából kirekesztette a 2011 áprilisára vonatkozó adatokat. (Ezek ugyanis azok a tételek, amelyeket illetően az elsőfokú bíróság a tényállás III/b. pontjában nem állapította meg a vádlott bűnösségét, és mint ahogy ő maga is utalt rá az ítélet 16. oldal második bekezdésében, ezzel az összeggel csökkentenie kellett volna az adócsalással okozott vagyoni hátrány összegét.)

Az első fokú ítélet 7. oldalán szereplő táblázatban feltüntetett adóhiány összegét számítási hiba folytán pontatlanul határozta meg az elsőfokú bíróság, mert annak helyes végösszege 120.671.000,- forint lett volna. A már hivatkozott számlák kirekesztésével azonban az okozott vagyoni hátrány összege 118.816.000,- forint.

A NAV Békés Megyei Adóigazgatósága 2012. május 21. napján meghozott ... számú határozatával a vádlott terhére 2009. szeptember 10. napjától 2009. december 31. napjáig terjedő időszakot illetően áfa adónemben 34.293.000,- forint adókülönbözetet állapított meg az **kft neve1** Korlátolt Felelősségű Társaságnál általános forgalmi adónemre kiterjedően elrendelt bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés megállapításai alapján. A NAV ilyen összegű adó megfizetésére kötelezte a vádlottat.

Az ítélet táblája az első fokú ítélet 7. oldal harmadik, 8. oldal harmadik bekezdését a tényállásból az indokolásba utalja, mert a büntetőjogi tényállást tartalommal kitöltő keretjogszabályra történő hivatkozás nem az ítélet tényállásába, hanem indokolásába tartozik.

Helyesbítette az ítélet táblája az első fokú ítélet indokolását is:

A 12. oldal utolsó előtti bekezdésének utolsó előtti sorában I.rendű vádlott neve helyesen vádlott és nem tanú.

A 13. oldal első bekezdésében az áfa összege helyesen 938.000,- forint.

A 16. oldal utolsó bekezdésében az évszám helyesen **2006-2007**.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az az előbb írt kiegészítésekkel, helyesbítésekkel irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során igazságügyi adó-, könyv- és járulékszakértőt rendelt ki, akinek a szakvéleményére, és részben a vádlott vallomására figyelemmel az ügyész a vádat módosította. Arra a vádlott sem hivatkozott, hogy az összes bevételi számla fiktív. Az elsőfokú bíróság figyelemmel arra, hogy a vádlott, aki kezdetben még minden gazdasági eseményt valóságnak állított be, de az eljárás előre haladtával ezekből mind többet igyekezett tagadni, kihallgatva azon cégek vezetőit is, akikkel a vádlott - állítása szerint - nem állt tényleges kapcsolatban. Ezek a tanúk, valamint a tárgyaláson felolvasással a bizonyítás anyagává tett tanúvallomások cáfolták a vádlott azon védekezését, mely szerint egyik számla mögött sem volt tényleges teljesítmény.

Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges és lehetséges körben felderítette, annak részbeni megalapozatlansága a másodfokú eljárásban a felvett bizonyítással és az iratok alapján történt kiegészítéssel, helyesbítéssel kiküszöbölhető volt, nincs helye az első fokú

ítélet hatályon kívül helyezésének, ezért az erre irányuló fellebbezés alaptalan.

A felmentésre irányuló fellebbezés a bizonyítékok mérlegelését támadja, ami megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban eredménnyel nem támadható.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, és bűncselekményeit zömében a törvénynek megfelelően minősítette. Bár a minősítésre nem hat ki, azt az elsőfokú bíróság is helyesen észlelte, hogy a 2011 áprilisára vonatkozó számlákat ki kellett volna rekesztenie a bűnösség köréből.

Abban is helyesen foglalt állást a törvényszék, hogy a vádlottra kedvezőbb a bűncselekmények elkövetésekor hatályban volt anyagi jogszabályok alkalmazása.

Bár az egyes törvényi tényállásokat az első fokú ítélet indokolása részletesen tartalmazza, de azt nem, hogy a régi Btk. 138/A. § d) pontja szerint a vagyoni hátrány különösen nagy, ha annak értéke az 50.000.000,- forintot eléri, de az 500.000.000,- forintot nem haladja meg. Az elkövetéskori Btk. 310. § (4) bekezdése szerinti adócsalás büntette esetén az elkövetési érték különösen nagy, vagy azt meghaladó, azaz a felső értékhatár nyitott.

Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság az ítéletének 14. oldal negyedik bekezdésében, hogy a vádlott a számviteli törvény hivatkozott rendelkezéseinek megszegésével a társaság vagyoni helyzetének áttekintését, ellenőrzését teljes mértékben megghiúsította. Ebből azonban a bűncselekmény minősítését illetően a megfelelő jogi következtetéseket nem vonta le. Az ilyen elkövetési magatartás ugyanis a régi Btk. 289. § (1) bekezdés a) és b) pontja, valamint a (4) bekezdés b) pontja szerinti számvitel rendje megsértése büntettének minősül.

Nem értett egyet az ítéletábra az ügyész azon indítványával, hogy a két üzleti évet tekintve a vádlott ezzel kapcsolatos bűncselekménye 2 rendbelinek minősül. Ellentétben az ügyészi átiratban foglaltakkal és a perbeszédben is elhangzottakkal, az ítéleti tényállás 8. oldal első bekezdésének utolsó sora azt tartalmazza, hogy a vádlott „az üzleti évek zárásakor beszámolót sem készített”. Ebből az következik, hogy a vádlott sem 2010-ben, sem 2011-ben nem készített beszámolót. A számvitel rendjét azonban nem csak ezzel az egy aktussal sértette meg, hanem azzal, hogy a bizonylatolási fegyelmet csak 2010. január 25. napjáig teljesítette, azután sem 2010-ben, sem 2011-ben bizonylatokat nem adott át a könyvelő részére.

Ezért az ítéletábra álláspontja az, hogy a vádlottnak ez a magatartása folytatólagosnak minősül, mert azt megszakítás nélkül, 2010. január 25. napjától 2011. évet is érintően követte el. Az úgynevezett kapcsos kommentár (HVG Orac Kiadó) szerint sincs akadálya a folytatólagosság megállapításának. Az elkövetési magatartás határozza meg, hogy a bűncselekmény több rendbelinek vagy folytatólagosnak minősül.

Az ítéletábra nem osztotta a védelem azon álláspontját, hogy a csődbűncselekmény büntettének megállapításához szakértő közreműködése szükséges. Az irányadó tényállás szerint a cégbíróság elrendelte az **kft neve1** Kft. felszámolását, az erről szóló értesítést a vádlott átvette. Az értesítés egyúttal tartalmazta azt a figyelmeztetést is, hogy ha nem tesz ellene észrevételt, úgy a bíróság vélelmezi a fizetéseképtelenséget. Így nem fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállásáról, hanem a cégbíróság által megállapított fizetéseképtelenségről van szó.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a vádlott tényállásban részletezett bűncselekményeit zömében

a törvénynek megfelelően minősítette, de az ítélet tábla a tényállás II. pontjában írt vádlotti magatartást az 1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés a) és b) pontja, és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő, a régi Btk. 12. § (2) bekezdése szerinti folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértése büntettének minősítette.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket is túlnyomórészt helyesen tárta fel.

Az ítélet tábla enyhítő körülményként értékelte, hogy a vádlott egy **kiskorú** gyermek eltartásáról gondoskodik. Osztotta a védő azon álláspontját, hogy önmagában abból a körülményből, hogy a vádlott jelenleg ismeretlen helyen tartózkodik, nem vonható le az a következtetés, hogy valamilyen módon nem gondoskodik a gyermekéről. Ezért ezen enyhítő körülmény mellőzésével az ítélet tábla nem értett egyet. Mellőzte ugyanakkor annak enyhítő körülménykénti értékelését, hogy a bűncselekmény elkövetési értéke az értékhatár alsó határának mintegy kétszerese, felső határának pedig mintegy az ötöde. Az elkövetési érték az alsó határ kétszeresét meghaladja, így az enyhítő körülményként nem vehető figyelembe, a bűncselekmény felső értékhatárát pedig a törvény nem határozza meg.

Az ítélet tábla nyomatékos enyhítő körülményként vette figyelembe az időmúlást, és azt, hogy a vádlott hosszú ideje áll büntetőeljárás hatálya alatt, valamint, hogy az első fokú ítélet kihirdetése óta is több, mint egy év eltelt. További enyhítő körülmény a vádlott többféle igazolt betegsége.

Súlyosító körülményként értékelte azt, hogy nem két, hanem három bűncselekmény esetében valósult meg a folytatólagos elkövetés, valamint a többszörös halmazatot, és az üzletszerűséget. Ezek súlyosító körülménykénti értékelése nem ütközik a kétszeres értékelés tilalmába. Az üzletszerű elkövetés rendszeres haszonszerzésre törekvést jelent, ami a vádlotti magatartástól függően akár egy bűncselekmény elkövetése esetén is megállapítható. A vádlott azonban jelen ügyben az adócsalás büntettét követte el üzletszerűen, mellyel halmazatban azonban több más bűncselekményt is megvalósított. A teljesség érdekében jegyzi meg az ítélet tábla, hogy a folytatólagosság és üzletszerűség együttes megállapítása sem kizárt.

A vádlottra a régi Btk. 85. § (1) - (3) bekezdése szerinti halmazati büntetésként kettőtől tizenkét évig terjedő szabadságvesztés szabható ki.

Tévedett az elsőfokú bíróság amikor azt állapította meg, hogy a bűncselekmények elkövetésekor a régi Btk. nem tartalmazott középértékre vonatkozó rendelkezést. Ezt ugyanis 2010. július 23. napjától a jogalkotó ismét a törvénybe iktatta [rég Btk. 83. § (2) bekezdése]. Ennek alapján a középérték hét év szabadságvesztés.

Az ítélet tábla álláspontja az, hogy a nyomatékos enyhítő körülményként figyelembe veendő hosszú időmúlásra tekintettel indokolt a vádlott javára a jelentős eltérés a középértéktől. A vádlott a jelen ügyben még büntetlen előéletűnek tekintendő. Az elsőfokú bíróság által kiszabott 4 év szabadságvesztés nem olyan enyhe, amelynek lényeges súlyosítása indokolt volna.

Ugyanakkor a vádlott a bűncselekmények többszörös halmazatát valósította meg, az elkövetéskor hatályban volt Btk. szerint az adócsalás büntettének legsúlyosabb alakzatát követte el. Ezért a jelentős tárgyi súlyú bűncselekményre figyelemmel az ítélet tábla a büntetés enyhítését sem látta indokoltnak.

Ezért a másodfokú bíróság mind az enyhítésre, mind a büntetés súlyosítására irányuló fellebbezést alaptalannak tartotta.

Osztotta azonban az ügyészség álláspontját a vagyonekbevonás mértékének csökkentését illetően, de annak összegét az ügyészi indítványtól eltérően állapította meg a következőkre figyelemmel:

A tényállás helyesbítése az elkövetési értéket illetően azért vált szükségessé, mert bár az elsőfokú bíróság helyesen, a szakértői véleményben megállapított értékeket vette alapul, a vagyoni hátrány összegzésénél mégis az ügyészi vádmódosításban írt értéket tüntette fel. A helyes összeadás eredményeként megállapított összegből kellett levonni a bűnösség köréből kirekesztett 2011. évi két darab számla áfa tartalmát. Ugyanakkor a másodfokú eljárásban beszerzésre került a NAV adó megfizetésére kötelező határozata, ami kihatott a vagyonekbevonás összegére.

Az elsőfokú bíróság téves álláspontot foglalt el akkor, amikor úgy vélekedett, hogy a vagyonekbevonásnak azért van helye, mert a vádlott a NAV által megállapított adóhiányt nem fizette meg. Ez ellentétes az általa is hivatkozott BK 95. számú vélemény III. pontjában kifejtettekkel. Ezért az ítélet tábla a - helyesen - 118.816.000,- forint összegű vagyoni hátrányt, illetve a vádlott terhére a III/a. tényállási pontban megállapított 14.375.000,- forint, összesen 133.191.000,- forintot csökkentette a vádlott terhére a NAV által megállapított 34.293.000,- forinttal, és így módon a vagyonekbevonás összegét 98.898.000,- forintban állapította meg.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a börtön fokozatot illetően az elsőfokú bíróság nem hivatkozott a korábbi Btk. 43. § a) pontjára, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta.

Az elsőfokú bíróság a bűnjelekről a törvénynek megfelelően rendelkezett, jogszabályi hivatkozása azonban helyesbítésre szorul, mert az a Be. 155. § (2) bekezdésén is alapul.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék szükségtelenül hivatkozott a Be. 338. § (2) és (3) bekezdésére, mert azokat nem alkalmazta, ezért az erre hivatkozást az ítélet tábla mellőzte. A bűnügyi költség összegét az elsőfokú bíróság pontatlanul állapította meg, mert nem mindegyik a költségjegyzékbe bevezetett összegről rendelkezett. Ezért az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú eljárásban összesen 262.785,- forint bűnügyi költség merült fel, amelyből a vádlott a Be. 338. § (1) bekezdése alapján 197.125,- forintot köteles megfizetni.

Az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor 65.660,- forint vonatkozásában úgy rendelkezett, hogy az - a felmentő rendelkezésre figyelemmel - az állam terhéen marad. Ennek jogszabályi alapja a Be. 339. § (1) bekezdése.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az első fokú ítélet bevezető része szükségtelenül tartalmazza a 2015. szeptember 29-i tárgyalási határnapot, mert az ott felvett bizonyítást a törvényszéknek 2016. október 13. napján meg kellett ismételnie. Ezért az erre a tárgyalási határra történő hivatkozást a másodfokú bíróság mellőzte.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalannak találta, de az első fokú ítélet fellebbezéssel megtámadott részét hivatalból felülbírálván, azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Szeged, 2018. február 21.

Sefta Márta dr. sk.
bíró

Szeged, 2018. február 21.

A kiadmány hitelével: tisztviselő